

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

16 червня 2011 року № 22 (394)

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПОСТАТЬ НА ТЛІ ЕПОХ

Десятого червня в Будинку Української Центральної Ради відбулася урочиста академія з нагоди 120-річчя від дня народження засновника і першого Голови Організації Українських Націоналістів, полковника Армії Української Народної Республіки Євгена Коновальця. Урочистості підготував Ювілейний комітет з відзначення Року Євгена Коновальця, співголовами якого є Стефан Романів (Голова ОУН(б) і Микола Плав'юк (Голова ОУН(м).

Урочистості розпочалися презентацією виставки про життя та боротьбу Полковника, про Січових Стрільців, Українську Військову Організацію та створену й керовану Євгеном Коновальцем Організацію Українських Націоналістів. Виставку презентував відомий історик, заступник голови Ювілейного комітету Володимир В'ятрович. Тут же функціонувала підготовлена Київським "Меморіалом" експозиція "Народна війна".

Святочну академію відкрив заступник голови Ювілейного комітету Микола Яковина. Учасникам урочистостей була представлена літературно-музична композиція про Євгена Коновальця. Зі сцени прозвучали тексти рідкісних документів, історична правда яких стверджувала високий чин Євгена Коновальця та його доби. Їх доповнював неперевершений спів гурту "Акорд" із Луцька.

Закінчення на 2-й стор.

Пам'ятник Євгенові Коновальцю в Зашкові

ПОЗИЦІЯ

Степан БРАЦЮНЬ: КУН ВІТАЄ РІШЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ

Конгрес Українських Націоналістів підтримує ініціативу Української греко-католицької церкви оголосити 22 червня Днем спільної міжконфесійної молитви за жертвами двох тоталітарних режимів – фашизму і комунізму. Про це заявив голова КУН Степан Брацюнь.

"У найважчі періоди нашої історії українська Церква була поруч із людьми. Саме завдяки вірі в Бога і підтримці Церкви наш народ вистояв у боротьбі за свою свободу. І сьогодні, коли нашу незалежність розхитують недружні нашій державі сили, Церква знову каже своє мудре слово, яке спрямовується на об'єднання українців та збереження громадянського миру і спокою", – підкреслив Степан Брацюнь.

На думку Голови Конгресу, дуже важливим є те, що ініціативу УГКЦ підтримала Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій, до якої входять представники основних українських церков і конфесій. Тому це звернення почують усі українські громадяни, незалежно від їхнього віросповідання.

"Водночас ми закликаємо владу зробити висновки із подій 9 травня у Львові і не допустити подібних провокацій 22 червня. Проросійські організації та певні одіозні особи неодноразово заявляли про свої наміри знову приїхати у Галичину у день нападу гітлерівської Німеччини на СРСР. Сподіваємось, що влада почує голос українських церков і не допустить приїзду до Львова та інших західноукраїнських міст провокаторів", – наголосив Степан Брацюнь.

Прес-служба КУН

NB!

НЕ ЦЕРКВА, А ПОЛІТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ?

Ольга ДМИТРЕНКО

Років два тому, перебуваючи в Одесі, блукала її неповторними вулицями і приєдналася до людей, що оглядали місто в супроводі екскурсовода. Так ми опинилися коло пам'ятника російській цариці Катерині Другій, який тепер показують як "достопрімєчатєльность". Гід, схоже, розуміючи "нелепость присутствія" в українському місті "монументальної" вінценосиці, що "доконала неньку-сиротину", намагався пояснити її появу місцевою політикою "відновлення зруйнованих пам'яток історії". А я поцікавилася, як ставиться до встановлення "історичного" пам'ятника особі, м'яко кажучи, непристойної поведінки Українська православна церква. Відповідь була щось на кшталт того, що УПЦ не втручається у мирські справи. Але тут вирішив прояснити ситуацію місцевий чоловік: "Ви спрашиваєтє про Церков? Но ето же політічєская організація". Далі я почула, що в Одесі "попи занімаются політікой как парторгі", а "главний батюшка Агафангел" погрожує анафемою кожному, кого запідозрить у симпатіях до "помаранчевих".

Чесно кажучи, в аж такій войовничій нетерпимості "головного батюшки" засумнівалася навіть я. Мовляв, якщо той дозволяє собі такі "шалості", то як з цим миряться одесити? "Ето пока мірятся, – запевнив одесит і пояснив: – По Дерібасовской гуляют постєпєнно".

Історія призабулася. На тлі вакханалії кліру Московського патріархату, представники якого трощать пам'ятки української історії та культури, захоплюють території, на яких начебто будують храми – ставлять шатро чи хатку з цибулеподібним куполком, та оскверняють брутальною лайкою Лавру, обіцяна "анафема для помаранчевих" виглядала як одеський жарт. Але нещодавно головний редактор радіостанції "Эхо Москви" Олексій Венедиктов поділився із радіослухачами своїми враженнями від зустрічі з одеським митрополитом Агафангелом, що широко переповідали українські ЗМІ. І я пригадала розмову біля пам'ятника Катерині Другій, а також одесита, який твердо стояв на тому, що УПЦ МП – "не Церква, а політична організація".

Мене не здивувало, приміром, що Агафангел порівняв Львів із Чеченією. Митрополит, схоже, люто ненавидить кожного, хто не цурається свого походження, дорожить незалежністю рідної землі, для кого батьківщина – понад усе, а найвища цінність – свобода. В цьому сенсі західні українці та чеченці справді мають багато спільного. Батюшці можна поспівчувати: адже злоба і ненависть спалюють душу, ну, а любов до ближнього – взагалі річ вибіркова, як на Московський патріархат. До того ж, для Агафангела Україна – не Батьківщина. "Наша общая родіна – СССР", – сказав він О.Венедиктову і розкритикував В.Януковича за поблажливість щодо "помаранчевих". От коли до нього, митрополита, підходять парафіяни за благословенням, то він одразу запитує: "За кого голосував? За Ющенка? Пішов без благословення! І подякуй, що не проклинаю".

Журналіст прийшов до висновку, що і губернатор, і Президент Агафангела побоюються, бо, мовляв, якщо він захоче, то виведе людей на площу – такий має авторитет в Одесі. Ну, як кажуть у нас в Україні, в страха великі очі. Це в Росії батюшка й не чхне, якщо на те не буде волі Путіна. От і одеський Агафангел "чхає" за "рознарядкою", що надходить з "родіни". А якщо й вийде з паствою на вулицю, то хіба задля того, щоб позвітувати перед зверхниками все ж з тієї "родіни". Ніхто з притомних людей в Одесі не сприймає всерйоз мракобісся московських батюшок, тим більше Агафангела, який ще двадцять років тому виповідав незалежній Україні та українцям прокляття на площі перед Верховною Радою, депутатом якої був. Екзальтовані бабусі ще може й падають ниць перед батюшкою, та виглядає на те, що навіть вони дедалі більше сприймають його цілком адекватно: як московську людину, час якої вже минає.

Насамкінець про те, що мене справді здивувало. За Венедиктовим, митрополит Агафангел зараз очолює в Одеській області... Партію регіонів, тож у її перемозі, вважає журналіст, "абсолютно точно і його заслуга". Здавалося, нас нічим в українській політиці вже не здивуєш, особливо, після Харківських угод. Аж ні! Щоб батюшка – та партійний, та ще й очолював обласну партійну організацію, такого ще в Україні не було. Втім, дивуватися, напевно, зайве. Не виключено, що скоро Банкова батюшок призначатиме міністрами, а "смотрящих" – губернаторами, звісно, якщо вони у номенклатурному списку проходять за московською квотою. Тож спасибі Венедиктову: просвітив.

ВІТАЄМО!

Сердечно вітаємо друга КОТАРА Ігора Семеновича, голову секретаріату Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів, з 70-річчям від дня народження.

15 червня 2011 року Вам виповнилося 70 років. Ви гідно зустрічаєте ювілейну дату і знаменну подію життя. Впродовж усіх цих років Ви несли по своїй життєвій дорозі цінності, які дані кожному з нас від народження: чесність, порядність, людяність, завжди боролися і відстоювали істину. Відгукнулись на звернення КУН: створили та зареєстрували міську організацію партії в місті Євпаторія та очолили її. З часом Вас обрали головою Євпаторійської "Просвіти". Люди довіряють Вам, а Ви віддавали і віддаєте багато сил на захист мови, культури і всіх тих прописних істин, які притаманні для української нації. Коли надійшла пропозиція очолити секретаріат Кримської організації КУН, Ви дали позитивну відповідь і достойно несете свій хрест. Ми віримо і надіємося, що Ви ще довго будете засівати добром і любов'ю українську землю, а врожай неодмінно буде!

Бажаємо Вам і Вашій сім'ї та родині здоров'я, любові, добра, злагоди й щасливих літ у земному житті!

З роси і води Вам, Ігоре Семеновичу!

Слава Україні! Героям слава!

Головний Провід
Конгресу Українських Націоналістів

У ХАРКОВІ ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ ПРОВІДНИКА ОУН

Організатором заходів з нагоди 120-річчя з дня народження Євгена Коновальця виступила Харківська обласна організація КУН за сприяння "Молодої Просвіти", громадського об'єднання "Опір" та Українського козацтва.

Мітинг, присвячений 120-річчю Провідника, відбувся біля каменю полеглим воякам УПА у Молодіжному парку Харкова.

На початку мітингу панахиду за упокій душі Євгена Коновальця відправив протоієрей Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ Олег Козуб. Вів мітинг голова ХОО КУН Богдан Дяків, який висвітлив основні віхи життя та здобутки Євгена Коновальця, наголосивши, що він є одним з найвизначніших українських політиків ХХ століття.

Також слово мали представники "Молодої Просвіти", які закликали виховувати нове покоління українців на прикладі Євгена Коновальця та інших очільників ОУН та УПА.

Є.ЛЕВІН,
член Харківського обласного Проводу КУН

КОМЕНТАР

Іван ДІЯК: "РОСІЯ ЗАВЖДИ ВИКОРИСТОВУВАТИМЕ ЩОДО УКРАЇНИ ГАЗОВИЙ ФАКТОР"

Сьогодні Російська Федерація має з Україною дуже вигідний для неї газовий контракт. Так вважає експерт з енергетичних питань, народний депутат України третього скликання, професор Іван Діяк.

"На жодні поступки північний сусід йти не збирається, адже на країну скоро чекають вибори. Крім того, для Росії надзвичайно вигідним є транзит її газу територією нашої держави, адже ціни в нас найнижчі, а сховища найбільші. І якщо Росія відмовиться від використання наших транзитних можливостей, її економічні втрати будуть суттєві", – наголошує експерт.

На думку Івана Діяка, підписуючи Харківські угоди, треба було закладати розумну та обґрунтовану формулу, а не вимагати знижки в 100 доларів та продовжувати перебування ЧФ РФ. Водночас він застерігає, що в подібних договорах у жодному разі не можна прописувати будь-які територіальні умови.

"Росія шантажує нас вступом до Митного союзу та СП. Білорусь свого часу пристала на ці пропозиції, тепер "пожинає плоди" такої співпраці. Тому нам ні в якому разі не треба на це йти, бо Росія завжди використовувала й використовуватиме щодо України газовий фактор", – переконаний Іван Діяк.

За його словами, нам слід повернутися й взяти на озброєння Енергетичну стратегію України на період до 2030 року, в якій передбачено збільшення видобутку власного палива, енергозбереження, зменшення закупівель російського газу і т.п.

"Можливо, наш уряд вже зрозумів, що жодні поступки в гуманітарній, політичній, економічній сферах на користь Росії не гарантують поступок у газовій сфері з боку Кремля на користь України", – говорить експерт.

Прес-служба КУН

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

НА ЧЕСТЬ ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ В КИЄВІ ЗАСЯЯВ СВЯТКОВИЙ САЛЮТ

Столиця України відзначила 120-річчя фундатора ОУН Євгена Коновальця урочистою ходою та мітингом. Хода розпочалась від Національного педагогічного університету ім. М.Драгоманова. Далі колона рушила вулицями М.Пирогова, Б.Хмельницького та Володимирською.

У парку Шевченка біля пам'ятника Великому Кобзарю відбулось велелюдне віче. Представники політичних партій та громадських організацій виголошували промови. Хор "Гомін", гурти "Тінь Сонця" і "Рутенія" та бандурист Тарас Силенко виконали українські патріотичні пісні. Вів мітинг керівник театру української традиції "Дзеркало", голова Дніпровської районної у м. Києві організації КУН Володимир Петранюк.

У своїй промові перед учасниками мітингу голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько відзначив, що "велич Євгена Коновальця, як особистості та державного діяча, полягає в тому, що, попри поразку визвольних змагань 1917–1922 років, він віднайшов у собі сили та розпочав новий етап боротьби".

Кияни відзначають ювілей Провідника ОУН

"Сьогодні, як ніколи за час нашої новітньої незалежності, виникає потреба у боротьбі. Влада, керована Кремлем, знущається над українцями, проводить політику національного гніту та економічного визиску. У своїх діях ми, націонал-патріоти, повинні проводити максимально жорстку лінію, кінцевою метою якої має бути якнайшвидша зміна цієї влади", – підкреслив Володимир Манько.

Наприкінці мітингу над парком Шевченка засяяв святковий салют на честь Провідника.

ЛЬВІВЩИНА ВШАНУВАЛА ВИДАТНОГО ЗЕМЛЯКА

14 червня на Львівщині відбулося урочисте вшанування 120-ї річниці з дня народження організатора і засновника УВО і ОУН полковника Євгена Коновальця. Урочистості відбулися в рідному селі Євгена Коновальця – Зашкові

на Жовківщині. Активну участь в урочистостях взяла Львівська обласна організація КУНу, зокрема, її Жовківський і Стрийський осередки. Керівники області поклали квіти до підніжжя пам'ятника, відвідали музей Коновальця, виступили на вічі, приуроченому до події. Єдиним з-поміж політичних сил на вічі виступив Микола Пшевлоцький.

Урочистості продовжилися у Львові, де на вулиці, названій іменем Євгена Коновальця, відбулася урочиста хода молоді – пластунів, студентів. Хода завершилася багатолюдним вічем біля спорткомплексу "Спартак".

Андрій МИКУШ

На світлинах: урочистості в Зашкові; біля меморіальної дошки Євгену Коновальцю у Львові.

ПОСТАТЬ НА ТЛІ ЕПОХ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Вагомість постаті Євгена Коновальця на тлі епох – його і нашої – віддзеркалювали слова, що пролунали в залі:

"Постать Голови ПУН і ОУН полковника Євгена Коновальця навіки увійшла до Пантеону Слави Української Нації. Він був, є і буде прикладом для мільйонів українців у послідовному і жертовному служінні своєму народові, ідеалам боротьби на волю і незалежність, за здобуття власної Української Самостійної Соборної Держави. Знаменним є збіг цьогорічних славних дат – 120-річчя від дня народження Євгена Коновальця і 20-та річниця відновлення державної Незалежності України. Українська Самостійна Соборна Держава – основне завдання ОУН. Українська держава, в якій реалізуватимуться і шануватимуться, захищатимуться і примножуватимуться Богом дані людині права, – найкраще увічнення пам'яті Полковника, вшанування його плідних зусиль впродовж славного і героїчного життя."

Високохудожнє патріотичне дійство з відзначення 120-річчя Євгена Коновальця в його учасників будило "дух, що тіло рве до бою".

Ольга ДМИТРЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

РУСИЗМ

"УБИВЦІ ЙДУТЬ... В НИХ ЛИЦЬ НЕМА"

Марія БАЗЕЛЮК

Днями в центрі Москви невідомі розстріляли вбивцю, ґвалтівника, мародера, істоту з очевидними ознаками морального і психічного виродження, колишнього полковника російської армії Юрія Буданова. Призабута фізіономія садиста, дикі притаманності якого використовувалися у геноцидних акціях проти чеченців, знову виринула на газетних шпальтах і в інтернеті, змусивши адекватних людей здригнутися від згадки про розтерзану катом юну чеченську дівчинку Ельзу. Власне, таке не забувається. Пам'ять не має терміну давності…

Полковник російської армії Ю.Буданов, як і тисячі його одноплемінників, за наказом Кремля, наводив "конституційний порядок" у Чеченії. Разом з "товаріщамі по оружию" , перебуваючи під "кайфом", очевидно, проводив так звані зачистки – такі собі "спецоперації" з вівісекції населення, під час яких, у селищах, де не було чеченських бойовиків, відстрілював стариків, дітей і навіть хлопчиків-немовлят ("вирастєт – бандіт будєт"), плюндрував кладовища, ґвалтував жінок, ходив на "полювання", стріляючи по живих мішенях – голівках чеченських дітей (ця дика "розвага" мала особливу популярність серед пілотів, які цілилися в "рухомі" голівки-мішені з гелікоптера, що "зависав" над полем чи подвір'ям, де бавилися беззахисні малюки). Одне слово, вбивство було ремеслом Буданова, ремеслом, оплаченим і з державної казни, і тотальними грабунками населення, і підвищенням по службі.

В його середовищі злочини проти людяності вважаються доблестю, за яку нагороджують і аж ніяк не карають. Але, схоже, фортуна відвернулася від Буданова, і його, як жертовну вівцю, віддали на заклання, влаштувавши "торжество" російського правосуддя для "очей" міжнародної громадськості. Надбанням останньої й стали звірства полковника, який майже публічно, на очах своїх підлеглих розтерзав дівчинку, якій за п'ять днів до смерті виповнилося вісімнадцять… Тож резонансний злочин вирішили демонстративно засудити, а злочинця – начебто покарати. Щоправда, коли читаєш матеріали "справи Буданова", які незадовго до своєї смерті опублікувала Анна Політковська в "Новой газете", коли розумієш, що такі злочини він скоював чи не щоденно, і не тільки він, то вирок у десять років ув'язнення видається наругою над пам'яттю десятків тисяч замордованих окупантами чеченців.

…О першій годині ночі 27 березня 2000 року полковник Буданов прибув у селище Танги й наказав екіпажу БМП зупинитися біля будинку 7 на вулиці Зарічній. Разом із сержантами зайшов у дім, де жила сім'я Кунгаєвих. Вдома була лише 18-літня Ельза з чотирма молодшими братиками й сестричками. Буданов наказав її захопити. І хоча дівчина чинила шалений опір, сержанти загорнули її в одіяло, зв'язали і вкинули в "десантний" відсік БМП. Викрадену дівчину привезли на територію в/ч 13206, до приміщення, в якому мешкав полковник. За його ж вказівкою, підлеглі полонянку занесли в "апартаменти", кинули на підлогу й подалися охороняти "відпочинок" шефа. Жахливі зойки та крик Ельзи розривали нічну тишу… За дві години все закінчилося. Буданов покликав "обслугу". На підлозі лежала мертва, із синцями на шиї дівчина. Її оголене тіло було закривавлене, із слідами наруги. Згодом експертиза встановить, як по-звірячому збоченець ґвалтував чисту, цнотливу юнку, як збиткувався над її незайманістю…

"Захисники" убивці-Буданова під час судового процесу

Схоже, таке пекельне видовище підлеглі Буданова бачили не вперше. Тож покірно заходилися виконувати його наказ: закопати тіло в лісі , а про те, що тут бачили, – нікому ні слова, бо набоїв у нього, російського полковника, досить, щоб змусити будь-кого замовкнути навіки. Місце, де закопали труп, ретельно замаскували. Нічна масакра, здавалося, й цього разу зійде Буданову з рук. Не вийшло...

Справу Буданова розслідувати й розглядали впродовж трьох років. Намагалися визнати його неосудним, а дівчинку – кілером, з якою розквитався "справедливий" полковник, помстившись за "Серьогу" (популярна байка, не раз почута з вуст мерзотників-боягузів, які спроможні "воювати" хіба що з жінками та дітьми). 2003 року Буданова таки засудили до десяти років позбавлення волі, позбавивши його військових регалій, та вже через шість ката помилував президент Росії. Та й у так званому ув'язненні Буданов мав доволі комфортні умови – аж до надання "особливих" послуг "героєві Росії", як його нарекла звиродніла від російського шовінізму та запаху крові інородців "патріотична" юрба. Звироднілa від русизму – саме так називав цей суто російсько-імперський синдром незабутній Джохар Дудаєв.

...Буданова вбили на вулиці, яка тут же стала місцем паломництва "русистів". Вони несли плакати з написами "Юрій Буданов – герой Росії", клали червоні гвоздики до місця загибелі й намагалися тут же організувати мітинг. Поліція не дозволила: очевидно, спецслужби готують "акції протесту" з розмахом. Саме про причетність до вбивства Буданова російських спецслужб заговорили в Москві відразу: адже такий "хід" – прекрасний привід для погромів усе тих же інородців, від яких, на переконання більшості москвичів, уже давно пора "очистити" "матушку" Росію. Можливість такого розвитку подій підтвердив на похоронах Буданова голова ЛДПР В.Жириновський, який сказав: "Тепер наші спецслужби отримають вказівки щодо знищення всіх антиросійських сил". Чутки такого змісту, щоправда, раптово стихли, натомість все голосніше звучать версії про "чеченський слід", мовляв, кровна помста чи просто помста.

Батько Ельзи, який з родиною мешкає в Норвегії, що надала Кунгаєвим політичний притулок, не пов'язує вбивство Буданова з кровною помстою, хоча з жалем констатує: це він сам мав би його вбити, помстившись за дочку. І це правда. Акт помсти за чеченським звичаєм здійснюють особисто (в жодному разі – не через найманців) найближчі родичі: батько, брат, син. Вони, схоже, мають алібі. Тому якщо хтось із чеченців вирішив поквитатися з Будановим як з уособленням зла, яке принесла в Чеченію Росія, то такий вчинок можна вважати помстою за весь чеченський народ, а не лише за Ельзу. Втім, дівчина вже давно стала символом багатостраждальної Ічкерії…

Тим часом, трагедія Росії – не в загибелі екс-полковника, вбивці і душогуба, а в тому, що значна частина росіян готова його "канонізувати" за "подвиги" в Чеченії. (Хоронили Ю.Буданова з військовими почестями.) Іншими словами, вона, ця агресивна частина суспільства, благословляє зґвалтування, звіряче вбивство, насильство, викрадення, геноцидні акції – все те, що цивілізований світ уже давно трактує як злочини проти людяності. Хворе на жорстокість і ненависть суспільство становить загрозу – і для світу, і для власної країни. На жаль, і для нас, бо ми – сусіди…

"Убивці йдуть... В них лиць нема", – писав Дмитро Павличко.

РЕПЛІКА

ЗЛЯКАЛИСЯ КРЕЙСЕРА...

Російське МЗС сприйняло появу протиракетного крейсера США "Монтерей" у чорноморських водах у рамках навчань "Сі бриз" як загрозу національній безпеці Росії. Тож "заходження у Чорне море для участі в українсько-американських навчаннях "Сі-бриз-2011" крейсера ВМФ США "Монтерей", оснащеного протиракетною системою "Іджис", викликає у нас низку запитань", – обурюється російське МЗС. На думку росіян, кораблі, які захищають країни від гіпотетичних ракетних загроз, мали б заходити у Чорне море при загостренні ситуації в регіоні, чого тут нема.

Натомість офіційний Київ "не бачить у проведенні українсько-американських військово-морських навчань... потенційної загрози для жодної із країн Чорноморського регіону", – заявив прес-секретар МЗС України Олександр Дикусаров. За його словами, Київ вважає, що такі заходи допомагають переборювати помилкові фобії й стереотипи періоду "холодної війни", а також сприяють підвищенню рівня безпеки в регіоні.

Тим часом політолог Віктор Небоженко в інтерв'ю "Німецькій хвилі" зазначив, що Київ міг би використати факт "візиту" американського корабля в газових переговорах із Москвою. Він порадив Росії ставитися до України, "як до серйозного геополітичного сусіда, а не лише як до майданчика для реалізації своїх інтересів". Україна, зауважив політолог, є державою, де російська дипломатія, "відступаючи на всіх фронтах, може дозволити собі висловлювати бодай показне обурення".

За матеріалами ЗМІ

ВАКХАНАЛІЯ

АГРЕСІЯ – СИНДРОМ ЗАГАРБНИКА

Храм Святого Миколи Чудотворця УПЦ КП у м. Києві під загрозою рейдерського захоплення

Восьмого червня, близько 7 години ранку невідомі особи намагалися вдертися до храму Святого Миколи Чудотворця пам'яті жертв Чорнобильської трагедії УПЦ КП, розташованого на вулиці Нагірній у м. Києві. Про це повідомив голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Володимир Манько, який був присутній на ранковому богослужінні.

Храм було закладено в кінці 1990-их років коштом громади Шевченківського району столиці для УПЦ КП. Тоді ж Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет освятив фундамент церкви. Коли у 2009 році церква була побудована, керівництво району раптово вирішило передати храм у підпорядкування УПЦ МП.

Це обурило парафіян, які протягом усього часу будівництва храму відвідували богослужіння у каплиці поруч. Тоді ж відбулись перші сутички між парафіянами УПЦ КП, які відстоювали свій храм, та представниками УПЦ МП, на боці яких була міліція Шевченківського райвідділу.

Нарешті 26 квітня цього року, на роковини Чорнобильської трагедії, біля храму Патріарх Філарет відслужив молебень за невинно загиблими та разом із чиновниками із Шевченківської райдержадміністрації ввійшов до храму Святого Миколи Чудотворця. А четвертого червня Патріарх Філарет освятив церкву, після чого отець Іван (Гащин) встановив іконостас і почав проводити службу Божу.

Проте церковникам УПЦ МП, очевидно, такий перебіг подій не до вподоби. Після того, як храм Святого Миколи Чудотворця став постійно функціонувати, навколо нього почали з'являтись представники приватних охоронних фірм, особи, подібні до священнослужителів, у цивільному вбранні, молодики міцної статури. Парафіяни наразі відчувають загрозу захоплення храму з боку УПЦ МП, як це неодноразово відбувалось по всій Україні.

Настоятель храму Святого Миколи Чудотворця отець Іван звернувся до Конгресу Українських Націоналістів із проханням допомогти захистити церкву.

"Активісти Конгресу в 2009 році були серед захисників цієї церкви і надалі захищатимуть її, адже більшість киян вважають себе вірними Української православної церкви Київського патріархату. Але агресивна політика УПЦ МП, яка різними методами захоплює церковні споруди та ділянки під будівництво в столиці, призвела до того, що храмів УПЦ МП не порівнювано більше, аніж УПЦ КП", – підкреслив Володимир Манько.

Прес-служба КУН

МІЖНАРОДНЕ ЖИТТЯ

"СПОЧАТКУ ВЕРНУТИ АБХАЗІВ, А ПОТІМ АБХАЗІЮ"

Людмила КОХАНЕЦЬ

В Інституті світової політики відбулася презентація теми "Окупована Абхазія, Грузія: минуле та сьогодення". Її провів для журналістів голова легітимного уряду Автономної республіки Абхазія Гіоргі Бараміа. Перед цим очолювана ним делегація зустрічалася з українськими парламентаріями та біженцями з цього регіону Грузії.

Як відомо, річка Інгурі стала межовим водорозділом між двома частинами однієї країни після збройного конфлікту 1992–1993 років. На залізну завісу її перетворили серпневі події 2008, коли на територію благодатної Апсни (Абхазії) ввійшли російські війська. Край курортів – ця земна філія небесного раю – став ще одним плацдармом Кремля на Кавказі: в штучно створеній буферній зоні облаштовано шість військових баз і містечок РФ.

Зустрічі в Києві, наголосив глава делегації, ще раз засвідчили, що Україна, як і вся світова спільнота, окрім Росії, Венесуели, Нікарагуа та Наури, підтримує територіальну цілісність Грузії. На жаль, окупація двох її частин – Абхазії і Цхінвальського регіону – залишається доконаним фактом, попри осуд авторитетних міжнародних організацій. У цій ситуації дуже важливо, аби справжню суть намірів кремлівських "миротворців" визнали самі абхази, стверджує Гіоргі Бараміа. І, схоже, саме життя підштовхує їх до прозріння.

На "визволеній" від грузин території (до речі, республіку були змушені покинути не тільки вони, серед біженців опинилося багато греків, естонців, українців і навіть росіян, а також три з половиною тисячі етнічних абхазів) панує хаос і безробіття: сьогодні російські спецслужби контролюють всю економічну діяльність Абхазії. Попри сподівання, "рятівників" не цікавлять ні будівництво нових підприємств, ні розквіт традиційних для краю галузей. Вони за копійки скуповують колишні оздоровчі бази, вирубують ліси; за межі республіки вагонами вивозять не лише цінні породи деревини, а навіть пісок. Через це, каже батоно Гіоргі, море вже відвоювало в суходолу сім метрів, що загрожує екологічною катастрофою.

Утім, це не єдина причина для тривоги. І не тільки в масштабах Грузії. Оскільки Абхазія перебуває, по суті, в блокаді – на її територію Росія не допускає міжнародні організації, а місцева влада несамостійна в діях – МАГАТЕ не має можливості проконтролювати всі витрати радіоактивних матеріалів, що зберігалися в тутешніх лабораторіях. Проблема ця не гіпотетична, а цілком реальна: у республіці регулярно знаходять уран у помешканнях "спеціалістів", які мають таке саме відношення до термоядерної фізики, як чайник до реактора. Бізнесовий симбіоз криміналітету та спритних представників спецслужб призводить до "ланцюгової реакції" контрабанди лабораторними "покладами", однак у Сухумі покласти цьому край не спроможні.

Не ліпша ситуація і в гуманітарній сфері. Свого часу, пам'ятаю, абхази нарікали на насильницьку "грузинофікацію" їхньої культури і мови. Нині начебто ця проблема відпала. На території республіки позакривали грузинські школи, а з навчальних програм вилучили історію та географію Грузії. Натомість абхазькі школярі тепер вивчають… "оттечественні" предмети. Очевидно, історія Росії, особливо розділи про підкорення Кавказу, їм значно ближча, а русифікація приємніша для національної гідності. "Ми вигнали грузинів, і в результаті одержали не самостійність, а нового господаря", – з гіркотою зізнався кілька років тому знайомий абхаз, який у 90-х відвойовував незалежність своєї республіки. Нині до такого висновку доходить дедалі більше людей: принаймні, за словами Гіоргі Бараміа, випадки, коли етнічні абхази покидають облаштований їм "рай" і залишаються на грузинській стороні, вже не є винятком з правила. "Де світло, туди і тягнуться", – вдається він до афоризму й уточнює, що навіть у Женеві на переговорах абхазька сторона веде себе значно толерантніше, ніж цхінвальська, і це також є добрим знаком.

Найліпша агітація – порівняння, можливість повірити не словам, а діям. І тут переконливим аргументом для мешканців республіки править приклад Аджарії: грузинського регіону, за більшістю параметрів ідентичного з Абхазією. Якщо в Сухумі не можуть здолати розруху і повністю залежать від своєчасності траншів з Москви та пропускної спроможності мостів через Псоу (головного транскоридору відпочивальників з російського боку), то Батумі з його економічним бумом перетворився на туристичну Мекку. Цей контраст настільки відчутний, що його не може заслонити ні пропаганда, ні штучні кордони. І він спрацьовує на користь возз'єднання: "Спочатку повернуться абхази, а тоді й Абхазія", – оптимістично стверджує пан Бараміа. Для втілення такого прогнозу Тбілісі розробив стратегічну програму, над виконанням якої нині працює легітимний уряд республіки.

Насамперед глава Грузії Михаіл Саакашвілі виступив з ініціативою надання Абхазії широкої автономії: зокрема, передбачено запровадити інститут віце-президенства з призначенням на цю посаду етнічного абхаза, наділеного правом "вето" на питання, що стосуються автономної республіки. Це – стратегічний стрижень програми. Тактика окреслена трьома пріоритетними напрямами, які вже активно втілюються в практику: охорона здоров'я, освіта, народна дипломатія.

Грузинські лікарі, наводить приклад Гіоргі Бараміа, надають безплатну медичну допомогу абхазам, які потребують складного хірургічного втручання: на окупаційному боці Інгурі рівень медицини нижчий. Якщо хтось з пацієнтів не має можливості доправитися до грузинських лікарень, тбіліські фахівці – попри небезпеку – часто навіть переходять через "прикордонну лінію", аби врятувати хворих. В Абхазії нині дуже поширене захворювання на гепатит С, діагностика та лікування якого надзвичайно дорого коштує: для таких хворих у Грузії запроваджено державну програму фінансування. Так само безплатно оздоровлюють абхазьких дітей. Щоправда, тут можуть виникати проблеми в батьків, які "злегковажили вихованням", відпустивши своїх малюків з грузинськими ровесниками за кордон: активне зацікавлення їхнім "непатріотичним вчинком" проявляють компетентні органи.

За освітньою програмою популяризується абхазька мова, видаються підручники і художні твори, а народна дипломатія взяла під опіку змішані грузино-абхазькі сім'ї та налагодження зв'язків між абхазькими родинами, які мешкають в усіх регіонах Грузії. "Не можна жити минулим, потрібно починати з чистого аркуша", – роблять висновок у Тбілісі і терпляче чекають, коли у Сухумі зрозуміють, що інакшого варіанту – заради збереження нації – у них просто немає. Головне, аби чистий аркуш обидві сторони у майбутньому писали з чистими помислами і щирістю-алаверди.

Сьогоднішні реалії Абхазії

… та її неповторні краєвиди

ОФІЦІЙНО

ЧЕРГОВІ СПЕКУЛЯЦІЇ НЕ ПІДНІМУТЬ РЕЙТИНГ "РЕГІОНАЛІВ"

КУН: рішення Луганської облради щодо російської мови є суцільною маніпуляцією

Рішення Луганської облради щодо російської мови (№ 5/25 від 27.05.2011 року) це звичайна маніпуляція, призначена для активізації єдиного "залізного" електорату Партії регіонів. Так вважає голова Луганської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Олександр Антонов.

"У документі наводяться неправдиві результати Всеукраїнського перепису населення 2001 року, буцім на Луганщині українську вважають рідною менше 10%, у той час, як насправді, – 30%", – каже Олександр Антонов.

"У цьому рішенні Луганська обласна рада ухвалила поінформувати органи місцевого самоврядування і громадськість про те, що за законодавством України поряд з українською можна використовувати, російську та інші мови. Але через недобросовісність при складанні рішення, зокрема застосування неправдивої інформації, виникає занепокоєння, як саме буде відбуватися назване "інформування" і чи не стане воно примусом використовувати російську замість української, а це вже порушення законодавства", – продовжив голова Луганського КУН.

На його думку, на тлі тотальних прорахунків місцевої влади в соціальній сфері рішення Луганської облради "О реализации конституционных гарантий на свободное использование русского языка, других языков национальных меньшинств в Луганской области" має на меті відволікти увагу громадськості від соціально-економічних проблем області. Про це промовисто свідчить те, що цей квазідокумент приймали у той час, коли городяни протестували проти підвищення цін на проїзд у громадському транспорті Луганська.

"Українські соціологи стверджують, що питання статусу російської мови не входить до 10 найважливіших проблем, які турбують луганців, – підкреслює голова Луганського КУН. – Те, що найбільше турбує наших земляків, як, до речі, і більшість українців, це питання власних доходів та корупції в державі".

На переконання Олександра Антонова, депутатам облради не вдасться замилити очі виборцям, відвернути їхню увагу від нагальних проблем регіону.

"Луганці, як, втім, і всі українці, масово розчаровуються в Партії регіонів, перебування якої при владі призвело до стрімкого зубожіння людей. Проте ми застерігаємо депутатів Луганської обласної ради від спекуляцій на темах мови, релігії, історії, бо це може призвести не до підняття рейтингу правлячої партії, а до соціального вибуху", – наголосив Олександр Антонов.

Прес-служба Луганської ОО КУН

Степан СЕМЕНЮК

ПОГЛЯД

ЗРОБІМО СПРОБУ ЗРОЗУМІТИ ОДНЕ І ДРУГЕ...

Для України закінчення війни 1945 року не принесло волі, хоча Україна внесла в розгром нацизму свою велику частку – сім мільйонів людських життів і зруйновану господарку. Нам не дозволили скористатися з прав, проголошених Атлантичною Хартією, хоча ми розпочали опір фашизмові ще 1938 року на Закарпатті та в рядах Польського війська в 1939 році. Українці воювали властиво в багатьох арміях на боці Об'єднаних Націй, в арміях канадійській, американській, польській і ЧА. Вигнання з української землі німців і їх союзників не принесло нам державного життя, бо наступила лише зміна окупанта. Новий/старий окупант продовжував далі війну проти українського народу, застосовуючи випробувану зброю, – голод, депортації, внаслідок чого населення УРСР у 1946/47 роках зменшилось майже на два мільйони.

В одному журналістському опитуванні про Другу світову війну молодий росіянин сказав, що він знає, що війна закінчилась 9 травня 1945 року перемогою Росії, а коли вона розпочалась, не знає. Ось із того почнемо шукати відповіді на окремі питання з історії Другої світової війни: хто допоміг і сприяв Німеччині після поразки у Першій світовій війні відродити свою військову і господарчу силу? Хто спомагав Гітлера напередодні Другої світової війни? Чому?...

Після більшовицького перевороту в Росії і захоплення влади В.І. Ленін, німецький агент, а тепер уже голова Раднаркому РСФСР, нагально почав старатися до замирення з Німеччиною, всю військову силу з німецького фронту спрямував проти молодої Української держави – Української Народної Республіки (УНР). Німеччина була властиво першою державою, яка де-юре визнала совєтський уряд Росії, і вже в квітні 1922 року в Рапалло (Італія) був укладений широкомасштабний трактат між Німеччиною і Совєтською Росією. Порушуючи міжнародні санкції, накладені на Німеччину Версальським мирним договором, Росія уможливила Німеччині відродити її військові кадри. Роками в російських військових школах, на російських полігонах і аеродромах, у російському небі здобували знання і досвід аси майбутнього Вермахту – офіцери, інженери на чолі з головним гітлерівським танкістом Гудеріаном. Вони не лише здобували військове знання й досвід, але також пізнавали Росію, що теж мало своє значення. Так почав відроджуватись німецький мілітаризм.

Співпраця Москви і Берліна тривала аж до приходу до влади Гітлера, одинадцять років. На виборах до парламенту 1932 року німецькі комуністи, за рекомендацією Москви (Комінтерну), голосували на націонал-соціалістів, чим допомогли їм легально і мирно перебрати в країні владу. Формальну передачу влади нацистам зробила в парламенті Клара Цеткін.

Після семирічної перерви стосунки двох держав знову відродилися в серпні 1939 року підписанням у Москві угоди, яка отримала назву "пакт Ріббентропа-Молотова". На диво швидко і квапливо Москва відгукнулася на пропозицію Берліна укласти "мирний договір", згідно з яким було визначено кордони територіальних і політичних інтересів обох держав у Європі. Німеччина отримала відкриту дорогу на Польщу, що поклало початок Другій світовій війні, а СССР – для нападу на Фінляндію та анексію Прибалтики, участь у розподілі Польщі, коли війська обох держав зустрілись на параді в Бресті над Бугом. Окрім того, Москва майже два роки забезпечувала Гітлера нашим хлібом, сировиною, військовою наукою – аж до 22 червня 1941 року. Отже, Москва є співвідповідальна за злочини нацизму в Європі, і цього не змінює той факт, що вона сама стала об'єктом агресії Гітлера.

Як вже згадувалось, СССР активно готувався до війни від свого заснування. Після підписання "пакту Ріббентропа-Молотова" 1939 року і встановлення демаркаційної лінії, на західному пограниччі день і ніч будувались військові об'єкти: полігони, аеродроми, укріплення і так звані "доти" (довготривалі оборонні точки), бензиносховища та інші. До тих робіт, де основною робочою силою були "стройбати", військо зганяло місцеве населення з підводами. Для потреб будови військових об'єктів вирубували старі соснові і дубові ліси. День і ніч поповнювались гарнізони новими військовими частинами різних формувань. За доступними, вже архівними матеріалами – напередодні нападу Німеччини на СССР 22 червня 1941 року на західному кордоні було роздислоковано майже дев'ять мільйонів совєтських військ. Це набагато більше, ніж було по стороні Німеччини. Де ж вони поділися і чому не чинили дієвого опору агресорові? Організованого відступу їх не вчили. На думку командирів свою роль відіграв момент несподіваного нападу німців, хоча про зосереджування німецького війська на кордоні цвірінькали навіть горобці.

На схід з боями відступило тільки 980 тисяч війська. А решта? Два мільйони здалися німцям у полон, склавши зброю; півтора мільйона здались зі зброєю в руках; 500 тисяч німці захопили за різних обставин; один мільйон червоноармійців стали дизертирами (із них 657354 солдатів було виловлено, 10200 розстріляно, інші зникли безвісті); один мільйон розсіялось по лісах, а 800 тисяч було вбито і поранено. Чому так сталося? Річ, мабуть, у тому, що солдати і командири здебільшого не хотіли захищати країни, в якій жили, і влади, під якою жили. Повіривши в брехливу німецьку пропаганду, здавались у полон і тяжко за це заплатили в таборах, які стали для мільйонів таборами смерті. Процес морально-політичного розкладу ЧА посилився її коротким (1939–1941 рр.) перебуванням на теренах новоприєднаних до СССР Західної України і Білорусі та Прибалтики, яких вони "визволяли" з-під буржуазного капіталізму.

Цій ситуації сприяла і постава ієрархів РПЦ, які опинились на захопленій німцями території. Митрополит Вільнюський і Литовський, екзарх Московського патріархату Сєргій Вознесенський вже на другий день після приходу німців відслужив молебень за "освобождєніє от атєістіческого большевізма – худшего зла в мірє" і згодом створив в "освобождьонних" областях Россії "Православную міссію" з осідком в Печерському монастирі Пскова. Постава і діяльність тієї "Місії" беззаперечно відображає тодішнє ставлення населення Росії до совєтської влади і сподівання на зміни з приходом німців. Митр. Сергій був тісно пов'язаний з генералом А.Власовим.

Процес розкладу армії і населення, що виявився на початку війни, стримало, треба вважати, дві обставини: нелюдське ставлення до полонених червоноармійців у німецьких концтаборах і реалізація німецької колоніальної політики на окупованих територіях, а також сталінський Указ № 227 від 28 липня 1942 року про створення заградотрядів НКВД, виловлювання дизертирів і карання їхніх сімей.

Генерал-майор КОНОНОВ, командир 3-ї дивізії 15-го козачого кавалерійського корпусу, майор РККА та інші командири російських формувань у складі Вермахту

Діяльність митр. Сергія і очолюваної ним частини РПЦ на окупованій території Росії напевно мала вплив на рішення Сталіна відновити патріархат РПЦ. Сталося це в 1943 році, коли він наказав православним ієрархам "вибрати" патріарха РПЦ, хоч сама патріархія існувала з так званим "прєстолоблюстітєлєм", який і став патріархом – Алєксієм Першим. Того ж року появилась пропагандивна книжка "Правда про Церкву в СССР", яку поширено зокрема на Заході.

Величезні військові людські втрати, яких зазнала Червона армія, були спричинені ще й амбіціями Сталіна і його маршалів. Для прикладу: здобуття оточеного зо всіх боків Берліна в 1945 році коштувало 300 тисяч життів совєтських солдатів. Щоб освятити 1 травня? Справді, годі Росію "умом понять", хоча Сталін у своєму тості за російський народ (!) 24травня 1945 року, дещо поснює:

"Іной народ моґ би сказать Правітєльству: ви нє оправдалі наших ожиданій, уходітє прочь, ми поставим другоє правітєльство, котороє заключіт мір с Ґерманієй і обєспечіт нам покой. Русскій народ нє пошол на ето, ібо вєріл в правільность політікі своєго Правітєльства і пошол на жєртви..."

Про берлінську компанію 1945 року дуже реалістично і критично писав її учасник, російський письменник Астаф'єв з Красноярська, чим викликав на себе гнів генералів.

Знаменний факт, якого не знає історія війн, коли, незважаючи на страхітливу долю полонених червоноармійців у німецьких таборах, вдалося створити російські військові формування при німецькій армії, а також поліційні з полонених совєтських солдат, які воювали проти Червоної армії, проти "своїх" аж до закінчення війни. Історія не зафіксувала випадку, щоб якийсь російський загін німецької армії перейшов на бік ЧА, а бувало якраз навпаки: під час боїв червоноармійці здавались "власовцям". А було тих "російських союзників Гітлера", як пише у своїй книжці Йоахім Ґофман, таки немало. Російські дослідники подають, що в 1942–1945 роках у рядах німецької армії служило понад два мільйони росіян, у своїй більшості – колишніх полонених червоноармійців.

Окремою і особливою постаттю в цьому російському "визвольному" рухові є ген. РККА Андрєй Власов. Він був організатором і командиром Русской Освободітєльной Арміі(РОА) і політичної надбудови – Комітєта Освобождєнія Народов Россії (КОНР). Окрім того, німці створили суто поліційну Русскую Освободітєльную Народную Армію (РОНА) під командою к/кап. ЧА М.Камінського, Русскую Національнальную Народную Армію, бригаду "Дружина" та інші. О.Солженіцин пише, що в самій РОА служило 700 тисяч солдат. Явища колаборації з одним окупантом проти другого в історії відомі здавна. Так, покорена Франція дала німцям Французький добровольчий легіон для боротьби з большевизмом (33-я дивізія ґренадерів) у складі Вермахту, створений в 1940 році. Мали свій загін індуси при японській армії проти англійців. Однак всі вони, разом з кількома відділами національних російських меншин, були радше символічні і кількісно в порівнянні з російськими військами в складі Вермахту становили мізерний відсоток. Про що це свідчить?

Характерно, що власовців, узятих у полон і тих, яких західні аліанти передали в СССР, не судили. Їх після перевірки в так званих фільтраційних таборах вислали на "вільне посєлєніє" в "оддальоних регіонах страни". Судили і стратили лише членів керівництва КОНР і РОА. Учасників військових формувань національних меншин СССР: калмиків, козаків, азерів, татарів – усіх поголовно судили і розстріляли, хоч вони були, як згадувалось, кількісно мізерними у порівнянні з російськими формуваннями.

Ще варто сказати кілька слів про військову і матеріальну поміч західних аліантів для Росії в роки війни. Де опинилася б ЧА без помочі, наданої Москві США, годі сьогодні сказати.

Не слід забувати і військову участь західних аліантів для перемоги над нацизмом, зокрема США і Великобританії, яка самотньо вела війну з Німеччиною, тоді, коли СССР допомагав інтенсивно Гітлеру.

Немалий вклад у перемогу над гітлеризмом внесли визвольні рухи поневолених народів Європи, в тому числі УПА, які блокували сотні тисяч німецької армії, ослаблюючи фронт. Це ще чекає свого дослідника.

Так, Росія виграла війну і як одна з антигітлерівської (ситуативної) коаліції змогла захопити Східну і майже всю Центральну Європу, накинувши народам свій державний лад і, по 50 роках, з волі тих народів мусила повернути їм свободу. Не допомогли навіть відкриті політичні процеси над "ворогами народу" в окупованих країнах Європи.

І що далі? Що змінилося в політичній доктрині Росії? Хай відповіддю будуть слова П.Я.Чаадаєва, висловлені сто п'ятдесят років тому:

"На противагу всім законам людського співжиття Росія прямує тільки в напрямі свого власного поневолення і поневолення усіх сусідніх народів". Амінь!

м.Київ

АКЦЕНТИ

"...НАЙМЕНШЕ ЖЕРТВ МАЄ ТОЙ НАРОД, ЯКИЙ БОРЕТЬСЯ..."

До 70-ї річниці проголошення акту відновлення державності України 30 червня 1941 р. та похідних груп ОУН

Дарій СВІТЛИЙ,
політолог

1941 року близько 5000 вишколених політично та ідеологічно свідомих українців, з початком війни між двома злочинними "соціалістичними" режимами, сталінським і гітлерівським, які за таємною змовою про розподіл між собою Європи розв'язали імперіалістичну Другу світову війну в 1939 році, хоча кожен виношував підступний план знищення свого поплічника по змові, вирушили Похідними Групами з західних областей України в центральні і східні її області.

Мета Похідних Груп: донесення до українського населення, що перебувало під московсько-більшовицькою окупацією та постраждало від лінгвоциду і геноциду через два організованих Москвою голодомори з більш як десятьма мільйонами убитих голодом українців, розкуркулення з депортацією в сибіри, знищення української інтелігенції, ідей відновлення державності України 30 червня 1941 р.; організація української влади та підпілля для боротьби з московськими та німецькими окупантами за відновлення Української Самостійної Соборної Держави.

Процитуємо висновки видатного українського філософа і політичного діяча Ярослава Стецька за матеріалами діяльності Похідних Груп з надзвичайно актуального тоді, та ще більш актуального тепер питання :

"Не відповідає правді легенда про критичне наставляння наддніпрянських націоналістів до гасла наддніпрянця – творця модерного націоналістичного руху М.Міхновського "Україна для українців". Тому найбільш шкідливою демагогією є інсинуювати, що "західники" принесли вузьке, шовіністичне, нацистське розуміння націоналізму! Ще Муссоліні і Гітлер самі не знали, що з них буде, як наш М.Міхновський висунув у цілій ширині величну систему націоналізму в теорії і практиці з гаслом "Україна для українців", гаслом вічно живим, справедливим, незмінним!

Іншими словами – у зовнішньо-політичному відношенні суверенітет української нації, український народ є господарем на своїй землі!

Чия ж держава є Італія, Франція, Британія, Німеччина?! Не італійського, французького, британського, німецького народу? Тут йдеться не про одиниці іншої національності, не про меншості, які живуть на даній території, не про одиниці-людей, а про правну особу – націю як спільноту!

І – очевидно – "Україна для українців" у тому розумінні, бо в протилежному випадку буде "Україна для міжнародного базару". Тому зовсім не треба відпекуватися гасла "Україна для українців", бо воно зовсім не заперечує рівних прав для лояльних громадян України – не-українців. Навпаки, Україна може гарантувати тим громадянам автономію, рідну школу, їхні посольські представництва і усі права національних "ентіті" на українській землі в рамцях Української держави, якщо вони не будуть вороже наставлені до спільної держави.

Я зовсім не цураюся того, що, як голова УДП 1941 р., стояв і стою досі за те гасло, елімінуюче льояльних громадян іншої національної приналежности в Україні, але як визначення суверена української землі. Є ним українська нація, чи є ним міжнародна мафія? Є ним українська нація, чи є ним російська, або жидівська меншість?..

Так, я є ворогом москалів, а не тільки їх імперіалізму, бо уважаю, що хтось мусить бути носієм того імперіалізму!? Але знову зазначаю – я є ворогом москалів не тому, що вони москалі, а тому, що вони окупанти України. Я є так довго ворогом москалів, як довго вони є ворогами українського народу, як довго є займанцями наших земель. Як довго москаль є нашим ворогом, так довго я є його ворогом!

Я є захисником ще одного гасла: "Українці для України". Це означає: я є за те, щоб українці з усіх ланок життя і творчості, учені і письменники, політики і адміністратори, робітники і технократи, священики і єпископи, генерали і солдати, винахідники і мистці, служили не москалям, але Україні! Я є за те, щоб Капица, Гоголь, Тарзіс, Синявський, Прокопович, Яворський, Безбородько, Кисіль, Вишневецький, Богомолець свої сили віддавали закріплюванню української, а не ворожої потенції! Щоб служобю Україні служили універсальній культурі людства, його поступові, але не через призму і не як вклад нашого ворога в світову культуру і цивілізацію, але як український вклад!

Шевченко служобою Україні служив теж всьому благородному людству! Українця Гоголя зробили русским, бо службу великому поступові людської культури, він своєю творчістю виконав не під прапорами України!

Я є за те, щоб українські винахідники, генії пера, пензля, думки, давали вклад зовсім не "ексклюзивний", не "шовіністичний", не "загумінковий", але з печаттю українського генія, не захованого за російською мовою, як у Гоголя, не за советською номенклатурою, як в Капиці, не за антирежимним, як у Перовської, Желябова, геніального Кибальчича, але власне протиросійським героїзмом, словом: за вклад українського генія і українського героя в світову скарбницю думки, мистецтва, етичних вартостей з виразним підкресленням української генези того вкладу!

Москалі можуть красти наших геніїв – Гоголів, а кожна наша спроба назвати справу поіменно, викликає навіть серед деяких українців закид "шовінізму", "загумінковости" і т. п. Як можна уярмлюючому народові закидати шовінізм, а не уярмлюючому!?

А в тім, що українцям з того, що 2/3 Святішого Синоду за Петра І творили українці і цивілізували та культивували дику Московію!?

Тому я обстоюю оба гасла: "Україна для українців" і "Українці для України". І водночас – повторюю – я за те, щоб національні меншини в Україні мали якнайширші права культурні і політичні, якщо вони будуть лояльні до самого факту Української держави, не порушатимуть її інтегрітету, не підриватимуть її зсередини, не будуть п'ятими колонами чужої сили!

У рамках респектування суверенітету української нації рівні права усім громадянам України даються без різниці раси, релігії, мови, національності.

"Україна для українців" означає, щоб вже раз назавжди покінчити з пануванням неукраїнської меншости на українській землі над українською більшістю! І єдино у тому є глузд цього гасла, яке несли теж Похідні Групи.

Співгосподарями на українській землі будуть усі лояльні до нашої держави меншості з пошануванням усіх їх прав, але вже раз врешті після сотень літ неволі українська нація хоче бути господарем на своїй землі, як правний суб'єкт, як правна спільнота, а не лише як механічна збірнота різних індивідів!" (Я.Стецько "30 ЧЕРВНЯ 1941 Проголошення Відновлення Державности України", Накладом: Ліги Визволення України, Торонто, Онтаріо, Канада, Організації Оборони Чотирьох Свобід України, Нью-Йорк, США і Української Видавничої Спілки, Лондон, Англія. 1967, ст.105…107).

У названій вище книзі автор подає низку свідчень із опублікованих і не опублікованих дотепер звітів учасників Похідних Груп, що тодішнє українство і представники нацменшин у східних областях України розуміли, сприймали і ідеологічно озброювалися викладеними в процитованому вище матеріалі ідеями, та з ризиком для життя реалізовували їх у своєму політичному чині.

Що ж маємо тепер?!

Загляньмо у фрагмент опублікованої в 2000 р. (газ. "Дзвін Севастополя" №11–12) моєї статті "Обережно, провокація!":

"...Як німець покаже
Та до того й історію
Нашу нам розкаже..."
(Т. Г. Шевченко)

Якщо не німець, то може єврей або зросійщений "інтелігент", аби, не дай боже, український патріот, який крім знань має ще й український дух...

Принаймні такі думки лізуть в голову, коли прочитаєш більш як сім з половиною сотень сторінок книги "Україна: альтернативи поступу. Критика історичного досвіду", в якій "здійснена спроба критичного переосмислення історичного досвіду українського самоствердження себе в державі-нації".

Написана вона докторами наук Василем Кременем, Дмитром Табачником та Василем Ткаченком. Вони ж "запрошують до творчої дискусії" по висвітленій проблемі всіх, кому не байдуже минуле, сучасне та майбутнє України. Мені не байдуже. Бо голодувати і мерзнути приходиться вже сьогодні. А що чекає дітей? А головне, що чекає мою націю, українство?

Книга народилась на Банковій, у найвищих владних структурах, і накреслює геополітичну стратегію владної "еліти" нашої держави... Але чи та стратегія влаштовує український народ? Про це і подискутуємо.

Книга надзвичайно актуальна, та деякі її положення, твердження і рекомендації, на мій погляд, є шкідливими і небезпечними. На них і зупинюсь.

Перша критична і ключова точка книги, яка має фундаментальне значення для долі України тепер і в майбутньому, є питання про історичне коріння українського народу.

Стор. 62. "Сучасна наука вважає Київську Русь спільним коренем східнослов'янських народів". Це неправдиве твердження. Дуже хочеться ворогам української державності покласти нас в одну колиску з тими, з ким ми в ній не були, бо це дуже полегшує задачу в черговий раз зупинити відродження держави українського народу, яку він мав задовго до появи Київської Русі, а корінням своїм дійсно сягає глибин трипільської і дотрипільської доби. Залишимо встановлення істини науці, а тим особам, які дорікають українцям за міфологізацію національної самосвідомості, радимо не гарячкувати. Бо навіть, якщо б холодна наука довела міфічність тлумачення деяких аспектів історичного минулого, українська нація має невід'ємне право на власну державність, і якщо б власні міфи (чи точніше, необхідний романтизм), допомагали українцям закріплювати свою державність, то хто при цьому має гарячкувати?! Ой, не ті, хто не любить чужих міфів, а лише ті, хто не хоче української національної держави. Цим гарячкуванням наші вороги і видають себе.

Стор. 659. "Головне гасло сьогодні – "Україна для всіх! Україна без наймита". Оце так заїхали!!! Сьогодні навіть пересічний конюх зі ще не розформованого колгоспу розуміє, що, якщо визнати гасло "Україна для всіх" політично правильним, то саме українці негайно опиняться в категорії наймитів у своїй хаті...

Одним з великих злочинів проти української нації, вчинених у королівстві перевернутих понять – Московській імперії, є тлумачення гасла "Україна для українців", як заклику до етнічних чисток на теренах України. Правда ж полягає в тому, що це гасло виникло, як зойк української національної душі, коли поневолену Україну піддали тотальній етнічній чистці від українців московські та інші окупанти (масові переселення в засвіти від нестерпного життя в своїй хаті, депортації за межі України козацької верстви, вивезення інтелектуальної еліти до Московії, заселення українцями завойованих московитами сибірів і Кавказу і т.д. і т.п.). Це гасло історично виникло тоді, коли Україну необхідно було рятувати від геноциду проти українців.

На жаль, на брехливе тлумачення нашого рятівного гасла попадаються і багато українців. Воно ж (гасло) закликає українців не до винищення нацменшин в Україні, а, як максимум, до очищення від іноземного окупантського непотребу в Україні, і то не заради помсти, а заради припинення винищення українства ним, та зламу спротиву окупантів відродженню українства в Україні. І ніяк ніщо інше.

І оскільки ми, українці, лише на початку шляху власного національного відродження у власній хаті – "антигасло" "Україна для всіх" є провокацією".

Теперішнє знущання табачників над українством лише підтверджує цю тезу. Причини такого знущання пояснюють слова відомого українського письменника Юрія Мушкетика: "…в тому й лихо наше, що ми не вміємо проклинати, що все високе і дрібне залишається без достатньої уваги на узбіччі нашого кривавого шляху. На тому шляху ми здебільшого тільки боронилися, чужоземні завойовники ж випробовували шаблі на наших шиях і кулі на наших грудях. Ми й нині не спромоглися на ярість, на ненависть, яка породжує пекельну енергію, на спалах, на палке самоствердження, на розумні жертви в ім'я визволення…" (роман "На брата брат").

"Треба при цьому завжди пам'ятати , що найменше жертв має той народ, який бореться! Цього навчає історія усіх часів і народів. Цього не хочуть бачити, не тому, що не знають, але тому, що хочуть зберегти своє особисте дрібноміщанське, вигідне животіння духові раби, грязь московська чи німецька, варшавське сміття, що сталося за Німеччини німецьким… Поляки не один раз повставали, падали, і знову повставали. Ірляндці, мадяри, болгари, серби, жиди…" (Ярослав Стецько, названа вище його книга, ст. 84).

РОЗКУРКУЛЕНА

Тетяна КОЛОМІЙЧЕНКО

Оксана чекала її, найсправедливішу, невмолиму, ту, яка забирає кожного туди, де вічне, де наша постійна домівка, дана Богом. Жінка знала, що колись вона прийде до неї, і не боялась тієї зустрічі, бо такий закон Божий: погостював трохи, відчув насолоду та біль земний, то й пора додому, у вічність. Колись сама хотіла швидше піти туди, в забуття, та Бог не дозволив того зробити. Люди врятували її, бо, мабуть, їй ще було рано у засвіти.

Оксана – стара жінка. Їй уже дев'яностий пішов, вона слабує, зовсім не ходить, ноги стали чужими, холодними. Скільки ж то вона відходила ними, щоб всюди встигнути, усе зробити, бо доля не балувала її. Тепер вона лежить, нікуди не поспішає, все вже давно розказане невістці та онукам.

Жінка лежить і думає-передумує, дивиться внутрішнім поглядом на своє минуле. Тільки якось іде воно, все оте прожите, не спочатку, не від народження, а починається від сьогодні, від ліжка, на якому вона лежить колодою ось уже третій рік. Епізоди власного життя зринають, бурлять, бушують, крутять виром і виносять на поверхню тільки те, що так болить і не переставало ніколи боліти.

Виповнилося п'ять років незалежності та волі, і душа Оксани відтанула від гнітючого холоду. Нехай вона тепер лежить, стара й немічна, однак не забулися перші кроки до справжньої свободи виболілими, виснаженими ногами. Жінка посміхається, пригадуючи розмову з Тамарою напередодні референдуму.

Тамара жаліла її як матір, тому й радила:

– Не ходіть, мамо, давайте напишемо заяву, приїдуть, привезуть урну. Ви вкинете свій бюлетень вдома. Яка для вас різниця?

– Ні, доню, такий бюлетень я повинна вкинути власноруч там, на виборчій дільниці. Я хочу сама написати своє "так", хочу це зробити сама.

І Тамара її повела, слабу, ледве дибаючу хворими ногами, стару матір. Повела, бо вона так хотіла, бо це було для неї дуже важливо, бо вона своїми думами завжди була разом з тими, хто боровся за правду, волю народну, за самостійність України. І от настав час, що і її питають, і її голос потрібний Батьківщині, яку довгими роками, століттями нищили. Проте знищити, спопелити так і не змогли, бо завжди відроджувалось нове покоління, яке любило свою рідну землю, звичаї, духовні надбання і рідну мову, мову матері, мову свого народу. Оксана знала, що цього ніколи не знищити, і вона прийшла на виборчу дільницю, щоб віддати свій голос за вільну Україну. Їй дали бюлетень і щиро дякували за те, що вона, така старенька, прийшла сюди сама, за те, що розуміє, що і її голос багато значить для нової держави, для України. І це додавало жінці сили.

"Це ж все-таки добре, що все пам'ятається, бо без цього не прийшли б ми до волі, а залишилися б, може, й ситими, але рабами, бо не задарма господар добре свого коня годує, не для того, щоб його відпустити на волю, а для того, щоб він працював на нього, на господаря." Жіночі думи повільно, розмірено посуваються в глибінь того страшного, хоч і лакованого, чорного періоду історії України. Оксана відкрила очі й подивилась на картину, що висіла на протилежній стіні. На ній зображена давня сільська церковка з куполами, яка дивом збереглась, яку не розвалили атеїсти. В тій церкві давно вже ніхто не правив, а приміщення використовувала місцева влада під склад. Але навіть за довгі роки безбожжя храм Божий не похилився, не впав, не зітлів, не розсипався. До церкви вела дорога, обсаджена колись осокорами, які розрослися, постаріли, стовбури почали трухнути. Щоправда, велика розлога крона завжди зберігала в спеку широку тінь. Церква нагадала жінці про її життя в тому селі.

Картину написав її син від другого чоловіка, Миколи, який колись врятував їй життя. Женя (Євгеній) любив малювати в дитинстві, а виріс – здобув освіту й став хорошим художником. Одружився й одержав квартиру в місті. Забрав до себе її, свою матір. І здавалося жінці, що доля повернулася до неї обличчям, що Бог змилувався над нею, давши їй сина, а сину – талант. І раділа Оксана онукам, раділа синовим картинам, які також народжувалися, неначе діти.

Були в Євгенія виставки картин – та все про старовину, про козацьку епоху, про все те, що будило розум і збагачувало душу. А потім комусь ті картини не до вподоби стали – і закрились виставки, і щезли художні полотна невідомо куди. Євгенія забрали. І не вернувся він більше додому. Лишилась тільки ота картина, що нагадувала матері про її лагідного світлочубого сина. Та й чи картини були винні в тих негараздах? Скоріше за все, то були переконання молодого художника, які суперечили ідеології панівних владних структур. Відлига була недовгою.

Тепер у неї немає сина. Вона незабаром прийде до нього – туди, де вже ніхто не зможе його в неї відібрати. Оксана ще раз подивилась на картину й закрила очі. Вона побачила ще молоду заплакану жінку в порожній хаті, яка плаче і гладить білу голівку хлопчика, і говорить чи то до дитини, чи то до самої себе:

"Не треба плакати, мій любий, не треба плакати, татко повернеться, ось побачиш, повернеться, того не може бути, щоб не повернувся. Розберуться, і він повернеться..."

Вона повторювала одне й те саме десятки разів, немов зіпсована платівка. Ті повторювання неначе трохи заспокоювали її, хоч серце тривожно говорило їй, що звідти не повертаються, бо забрали його не для того, щоб випускати... Та все ж – надія помирає останньою.

"Невже це все було зі мною? – птицею злетіла думка. – Бач, не розібралися..."

Не повернувся Микола, батько Жені, тоді, в тридцяті...

Оксана поклала руку на голову, ніби розбуджуючи тим самим спогади далекої-далекої минувшини. Та чи ж далеко та минувшина, коли в жінки серце болить тим самим болем, що й тоді боліло...

Дехто каже, що тоді було добре, бо вже майже наступив комунізм ... Можливо, так і було – для тих, хто нічого не втрачав. А вона, Оксана, зазнала гірких втрат. І ніхто, жодна реабілітація не поверне їй ні сина, ні чоловіка. І ніякі виправдання не зможуть компенсувати втраченого. Він, Євгеній, її світлочубий художник, залишився навіки там, де не можна було малювати і де листи були дозованими.

Оксана ніби заснула, і в її свідомість напливає нове видіння й осідає страшною тінню канібалізму тридцять третього. Ось вона стоїть в довжелезній черзі за хлібом. І саме до неї чомусь підходить дебела жінка і пропонує їй показати за містом крамницю, де нібито немає черги. Оксана все ще довіряє людям і йде за тією жінкою, бо їй так хочеться придбати той буханець хліба й повернутись на вечір додому.

І навіть тепер її обсипає морозом при згадці, що людину могли заманити й запросто вбити та з'їсти, немов свиню, теля чи курку. І заманювали. І вона сама тоді проковтнула отой гачок з хлібною наживкою, повірила людині, а виявилося... Оксана бачить себе ще молодою, але зі змарнілим лицем. Вона поспішає за дорідною молодицею, яка йшла все швидше й швидше. Ось уже й місто скінчилось, уже й поле навколо, а добродійка говорить, що треба поспішати, щоб встигнути до закриття. Та сил Оксаниних мало, і вона не встигає за тою жінкою, а все відстає й відстає. А та оглядається й голосно наказує поспішати.

І ось назустріч іде старенька бабуся, її рятівниця, Богом послана, і щось говорить, а вона ніяк не може зрозуміти, що то саме до неї були сказані ті слова:

"Куди йдеш, молодице? То людоїди, вони заріжуть тебе. Вернись, вернись, поки не пізно."

І вона поволі відстає , думаючи тільки про малого Женьку, який, якби не оця старенька, назавжди залишився б без матері.

Оксана жахається давно пережитого, немов страшного сну, і відкриває очі. Скільки ж то всього може втримати людська пам'ять! І все те не згасло, не поблідло, а немов відбулося вчора чи позавчора, а не багато років тому, коли вона була ще зовсім молодою і мала двох маленьких дітей. І не може Оксана позбутися тих спогадів, бо ними скуте її серце, стиснуте, немов лещатами. І повертаються до неї давні сніги білі, які вже не один раз стали росами чи туманом сивим...

Максима, першого чоловіка Оксани, зарахували до класу куркулів (це вже тих, що раніше були середняками), бо в нього жив парубок, сирота Іван, який працював у господарстві і був не наймитом, а двоюрідним братом господаря. Одначе Максима записали до експлуататорів, бо на той час йшла поголовна ліквідація куркулів як класу. Саме цим і були знаменні 1929–1930 роки. Максим не міг навіть у найстрашнішому сні уявити, щоб його, невтомного трудівника землі, порядну й шановну в громаді людину, вислали в Сибір, немов якогось розбійника, вбивцю чи злодія. А коли вивели розкуркулених селян за село, він висловив свій протест проти насилля, яке чинила над людьми нова влада. Один з активістів вистрілив у нього, таким чином лякаючи інших. Максим, стікаючи кров'ю і помираючи на білому снігу, вигукнув останні свої слова:

"Нелюди! Вбийте мене, але не чіпайте дружини та дітей! Бог вам не простить цього!"

Не побоялись Бога, прийшли вночі. Підняли її, Оксану, з малими дітьми з постелі, не дали як слід одягнутися. Брали все, що можна було взяти. Це називалося конфіскацією майна. Забрали навіть панталони жіночі, дитячі черевички, які не встигла взути на Василька, трирічного синочка. Схопила заплакану Мар'яночку, ще грудну, і почала завертати в те, що під руки попало.

– Швидше! – підганяли. – Куркульня! Експлуататорка! Скінчилося ваше!

А потім до Івана, який стояв тут же, біля дверей, і мовчав, один молодий обізвався:

– Скажи, Іване, правда ж, експлуататорка?

Іван ні слова не проронив.

– Чи ти з нею бути хочеш? А може, вже й був, відколи Максима не стало? Ти ж тут один на хазяйстві, – і до Оксани грубо:

– Швидше, швидше збирай своє куркульське кодло! Нам ніколи чекати!

Коли виносили стола (вночі, мов злодії) та інші домашні речі, Іван хустку велику жінці на плечі кинув, поки в хаті тих активістів не було, щоб не побачили, не дай, Господи. Вона швиденько пригорнула до себе маленьку донечку, всунула ноги в чоботи, що стояли за дверима, а Василько лишився босий, обнімав мамині ноги, і тремтів, немов у лихоманці. Так їх і вигнали з хати, посадили на сани в морозну ніч і повезли з села.

Дуже вже біло було зоряної морозної ночі. Тридцятиградусний мороз обпікав обличчя, руки. Замерзали ноги. А навколо біле поле чисте й неторкане, мов вибілені й випрасувані простирадла першої шлюбної ночі. Біле поле і небо чисте, і зорі ясні. Коні біжать, пофиркують, мороз скрипить під саньми, розсипаються іскри врізнобіч з-під полоззя. Оксана кутає в хустку своїх дітей і боїться, щоб не відібрали й ту хустку, яка служила останнім захистком від страшного холоду.

Жінку з малими дітьми везли на поселення в інший район, та не довезли і висадили серед степу широкого в морозну ніч, залишивши на явну смерть.

Оксана лежала тихо, а потім дихання стало чомусь задушливе. Раптом щось перехопило горло і почало стискати. І стало темно – вона провалилась у небуття. Тамара сиділа на стільчику, біля ліжка. Вона почула якийсь незвичний хрип, а коли глянула на матір – у неї похололо побіля серця.

– Мамо! – крикнула вона й швидко почала їй терти груди. Оксана відкрила очі.

– Не лякайте мене так, мамо.

– Згадалось...

– Що вам згадалось? Нехай би таке не згадувалось ніколи.

– То так. Нехай я перепочину. Ти йди, в тебе є й своя робота, не тільки ж я. Іди, йди, мені вже краще, не бійся, прошу.

Оксана знову закрила очі.

Закінчення на 8-й стор.

РОЗКУРКУЛЕНА

...Сніги холодні. Мороз тріщить у неї під ногами. Василько босий. Іти не може. І вона садить його на спину, підв'язує отією великою хусткою, що Іван допоміг взяти, а на руки бере маленьку Мар'яночку і йде по снігах, білих-білих, морозних, холодних. Куди йде – сама не знає. Слава Богу, що хоч по дорозі, може, все ж таки кудись вийде, може, врятує своїх діток. Їй важко нести двох (на руках і на спині). Діти мовчать, мабуть, заснули. А вона йде, вибивається з сил, а присісти боїться, бо не встане потім, не підніметься. Жінка вже зовсім не відчуває холоду, от тільки сил стає все менше й менше.

Повіяв вітер, різкий, морозний. Оксана відчула, що ось-ось її руки розімкнуться, і вона випустить дитину. Ні-ні, вона втримає свою маленьку. Слава Богу, що діти мовчать. І ось в її серці затеплилась надія: вона почула, як вітер приніс запах диму. Скоро мав бути порятунок. Швидше б тільки дійти. Може ж, хтось обігріє її діток, а там якось буде. Головне – діти, вона – мати, вона мусить їх рятувати.

Оксана ледве пересуває ноги, вона вже їх не відчуває, ступні закостеніли, але коліна ще рухаються і женуть її, нещасну, вперед і вперед. Зустрічний вітер з димом привів до оселі, яка стояла на краю села. Вже світало. В хаті топилося, але Оксана не постукала у вікно – побоялась злякати господарів. Обвела поглядом подвір'я, побачила курник. Підійшла. Замка не було, тільки клямка. Задубілими пальцями правої руки натиснула на клямку – двері відчинилися.

"Я тільки гляну на дітей, а потім постукаю до хати", – подумала і відчула, що коліна торкнулися купи соломи.

Поклала туди Мар'яночку, а потім почала знімати з плечей Василька. О Боже! Його руки не згинались, голівка була схилена на правий бік, шия не розгиналась, ноги висіли дерев'яними поліняцями. Оксана поклала хлопчика поряд маленької донечки. Нахилилася спочатку до Василька, потім до Мар'яночки – ніхто не дихав. У голові зашуміло, закричало, заревло, але жодного звуку не вирвалося з уст жінки. Вона тихо, ледь чутно, нібито боячись розбудити своїх дітей, прошепотіла:

"Я зараз, мої хороші, до вас прийду. Почекайте трішечки, ми будемо разом, нам буде добре..."

У курнику було маленьке віконце, крізь яке вже почав пробиватися білий світ морозного зимового ранку. Оксана розгледіла, що в кутку прибите невеличке сідало, на якому сиділи кури. Глянула вгору – стелі не було, тільки пара кроковок з бантинами. Страшна думка, мов добра рятівниця, прийшла в голову:

"Значить, на бантині. Там буде зручно. От тільки вилізти треба на сідало. Хоча й невисоко, та все ж... Коли б кури не закудкудакали, а то хтось вийде з хати."

Оксана обвела очима маленьке приміщення, ніби щось потаємне шукаючи. Невдовзі знайшла – побіля вікна на великому крючку висіла мотузка. Жінка підійшла, зняла, зробила зашморг і, впершись рукою об стіну, стала однією ногою на сідало. Рвучко вхопилась руками за бантину і, стоячи вже обома ногами на сідалі, почала прив'язувати вгорі мотузку, В цей момент легке сідало тріснуло і кури, сполохавшись, закудкудакали і злетіли вниз.

Господар вийшов з хати, почувши крик сполоханої птиці. Подумав, що до курника забралась лисиця. Він появився в курнику саме в ту хвилину, коли Оксана накинула на шию зашморг і ногами відштовхнулась від сідала. Чоловік швидко взяв із-за дверей косу і за мить перетяв мотузку під бантиною. Тіло хряпнуло додолу, немов повний мішок.

Оксана згодом опритомніла в хаті, подивилась на чужих людей, спитала:

– Де мої діти?

– Так Богу угодно. Ми їх поховали, – сказала жінка, що за віком годилася їй в матері.

– Скільки ж я тут лежу? – запитала.

– Уже тиждень, голубко. В тебе обморожені ноги, була гарячка. Слава Богу, Микола тебе врятував.

– Навіщо? Адже мої діти загинули, – Оксана заплакала.

– Не плач, голубко, розкажи все. Хто тебе вивіз і залишив у такий мороз з малими дітьми серед снігів білих.

– Мене розкуркулили, – почулась відповідь.

А потім? А потім Оксана так і залишилась у тих людей. Микола з матір'ю виходили її, і вона знайшла в цих людях собі нову сім'ю, а Микола кохану дружину. А потім народився Женя.

Щаслива усмішка з'явилася на обличчі Оксани, немов вона насправді зустрілася зі своїм сином Євгенієм. Тамара торкнулася своєю теплою рукою холодних материних рук:

– Мамо, Вам холодно? – спитала.

– Ні, доню, – тихо, ледь чутно, промовила Оксана. – Мені пора, а ти нічого не бійся. Ти дожила до щасливих днів, але знай, що боротьба за справедливість ще продовжується. Прости мене, донечко, мені пора, – прошептала беззвучно, одними губами і застигла нерухомим поглядом.

Тамара плакала, закриваючи мамині очі.

Тетяна КОЛОМІЙЧЕНКО

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Про автора. *Тетяна Коломійченко народилася 25 січня 1938 року в с.Копачів Обухівського району на Київщині. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Вчителювала. Викладала українську мову й літературу. Тепер на пенсії. "Пишу про колишній біль, бо того не можна забути, – читаємо в листі пані Тетяни. – В оповіданні "Розкуркулена" відтворені істинні події нашого минулого".*

Тетяна Коломійченко нагороджена Грамотою Світової федерації українських жіночих організацій за участь у конкурсі з нагоди 120-ліття українського жіночого руху.

 ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ГЕРОЯМ

Юрій ШЕПЕТЮК

Історія Українського Народу
В єдинім слові – БОРОТЬБА!
В звитязі за свою свободу
Свята ідея, над життя

Ціна висока – жертв мільйони
Криваві ріки, мов Дніпро
Ще до тепер землиця стогне
Від непохованих кісток

Вогнем палили і морили
Ординці, німці, москалі…
Та не змогли, не стало сили
Здолати волю на землі

Бо все, що твориться на світі:
Брехнею, силою, без Бога
Те – марнота, а буде жити
Народ у праведних дорогах

Так, є і буде Україна
"І буде син і буде мати"
А ми, нащадки, всіх Героїв
Довіку будем пам'ятати

Іван КАССАЛА,
козак, українець

Усі українці – герої.
Розумні усі, як боги.
І мова у них – гостра зброя.
При владі ж – одні вороги.

Не можна винить Президента,
що банда країну веде?
Звитяжець в фатальні моменти
За край свій життя покладе!

Погані у нас депутати,
І Пшонка – ручний прокурор.
Якби ж у них владу забрати...
Ото був би в краї фурор!

На владу надії немає,
Народ наш немовби мовчить.
Він лицаря честі чекає
І тихо сокиру гострить...

МАЙМО ЛИЦЕ, КРАЯНИ!

Сергій КОВАЛЬ

ПЕРЕВАГИ СОЦІАЛІЗМУ

Безплатно відучився п'ятирічку,
І 40 літ задурно працював...

ЗБОЧЕНЦІ

Як не в марксизмі, то шукаєм
сенсів
У маячні сектантів, екстрасенсів...

У "ВІЛЬНІЙ" КРАЇНІ

Ніхто тобі не стане на заваді,
Коли крадеш по чину та посаді...

МАЙЖЕ КЛАСИКА

Нема печальнішої повісті,
Ніж "Пошуки в нардепа совісті"...

ПЕЧЕРСЬКІ ВОЖДІ РОБЛЯТЬ ВСЕ,

щоб ложки лиш для мас
продукували
Душ інженери – інтелектуали...

ОДНЕ "ЕН" ЗАЙВЕ

Діяння їхні впишуть у аННали –
Самі себе і нас переконали...
Бо в кожну пісню тулять
цей рефрен...
Та бачим в тих "аННалах"
зайве "еН"...

ЧЕРВОНИЙ ХОР У ВР

"Сі-фа-со-мі-до-ре-ля..." –
Ноти заслані з Кремля...

КОЛИ ПІДРАХУЄМО:

Скільки платних там фігур
З еФеСБісівських структур?

ЗАУВАГА ЧИТАЧА

Малюєш однобоко "нашу владу".
Де агентура ЦРУ, Мосаду?..

ГОСПОДАР СЛОВА

Звик за такою формулою грати:
"Сам слово дав, то можу й сам
забрати..."

НЕ ВСІ ХАБАРНИКИ...

А щодо хабарів – то ти вже бре...
Кому дають – отой лише бере...

ТІ – ДЕПУТАТИ, ТІ – БАНДИТИ...

Немає край з ким боронити...

МАЙСТЕР НАХВАЛЯТИСЯ

А як до діла – враз потух,
Бо з тих орлів, що ловлять мух...

АГОВ, КОЗАЦТВО!

Отаманів, гетьманів – аж кишить...
При "звьоздах", аксельбантах
і лампасах...
Нема кому Ґундяєва відшить,
Табачника відгепать по мордасах...

"КИЇВ – МІСТО КВІТІВ !"

(зі столичних транспарантів)

За Льонів трьох*, обидвох Вітів
Наш Київ у калюжу сів.
Тепер це вже не місто квітів –
Розплідник переблудних псів.
І краєвид столичний вельми
зубожів,
"Розбагатівши" на церкви
московинські та бомжів...

** до президентів долучаємо ще Л.Черновецького*

МАЙМО ЛИЦЕ, КРАЯНИ!

Хто з пальм, хто з кленів, хто з беріз
Не так давно на землю зліз,
Кривий, горбатий, кожен, всяк
Привити хоче нам свій смак,
Навчити хліб і сіль почім,
Розповісти відкіль та хто ми...
А ми слухняненько мовчим,
Немов не ми тут автохтони.

 НОВІ ВИДАННЯ

Побачило світ 7-ме доповнене видання дослідження Сергія Коваля "Чия мова вторинна і пародійна", у якому автор дотепно та теоремно доводить: мова північно-східних сусідів – не сестра, а донька нашої русинської/української.

З питань придбання книги звертатися за телефоном 050 68 55 173.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 4 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9